

Revista catòlico-monàrquica militant i numerada. 4.ª època

La Comarca Carlina

Déu = Pàtria = Rei = Jurs

Olot

Portaveu de la quarta carlinada

Garrotra

del 8 al 27 de Maig de 1987 Preu: 100 ptes.

nº. 3

0111

Editorial

EL MES DE PORFIA

LA COMARCA CARLINA sale al paso una vez más de la utilización por parte de las fuerzas democráticas de los símbolos más sagrados de nuestra Tradición. Esto es lo que ha sucedido siempre con el mes de Porfia. Y ahora que hay elecciones a la vista, Porfia volverá a ser utilizada más que nunca por los demócratas y populacheros que todo lo degradan.

¿Qué está pasando con Porfia? ¿Por qué los partidos demócratas se la quieren apropiar? La respuesta es tan elemental que a los autores de una manipulación tan burda les habría de caer la cara de vergüenza. Porfia es un símbolo carlista, enraizado en la conciencia colectiva del pueblo llano, de contenido esencialmente metafísico, con elementos mitológicos, oníricos y agrícolas. Porfia es, digámoslo en una sola palabra, Porfia.

Y ahora, este tesoro colectivo del cual siempre hemos gozado en el mes de las flores, está siendo mediatizado por los socialistas que nos quieren presentar a Porfia con la rosa en el puño.

Otros pretenden presentar a Porfia como un símbolo de la democracia, basándose en que la copla dice que vayamos todos. Incluso intentan tocar nuestra fibra sensible presentándola como nuestra madre. Y sí que es nuestra madre, pero nuestra, no de ellos. Madre de los carlistas y del pueblo sencillo y sincero que siempre ha estado con nosotros, sin deseos de alborotos ni algaradas, exceptuando las fiestas mayores y las romerías. ¡Cuántas desviaciones cuando el sectario interés partidista intenta apoderarse de una sencilla copla!

Venid y vamos todos
con flores a Porfia
con rosas a Porfia
que madre nuestra es.

Pero puede que no todo acabe aquí. ¿Qué sucederá cuando tan abyectos esbirros se enteren de que la copla continúa?

Mil querubes bellos
orlan tu dosel.
Quiero estar con ellos
virgen llévame.
Contigo en el cielo
colmado mi anhelo
que feliz seré.

¿Querrán seguir utilizando tal paradigma de lenguaje esotérico como punta de lanza electoral? ¿Conseguirán explicar lo que nadie entiende, que para algo están los misterios? ¿Es posible ser a la vez madre de todos y virgen? ¿Cómo podemos afirmar con certeza que los querubes son bellos? ¿Tiene algo que ver la felicidad con la satisfacción del hambre, con colmar algo, con el negocio de ultramarinos? ¿Qué es un anhelo? Y, finalmente, ¿qué es un dosel?

Que los demócratas de medio pelo dejen de apropiarse de Porfia y que nos la dejen a nosotros, que siempre hemos creído en ella.

A. G.

Els Caçadors

INFANTS I CANDIDATS
DURANT EL MES DE LES FLORS

OFEREIX LES SEVES ESPECIALITATS
GASTRONÒMIQUES PER A
PRIMERES COMUNIONS I APATS
PREELECTORALS

DE LA COSTELLA A L'INCENDI FORESTAL,
AVUI:

LA PAELLA ESTOFADA

Aclaparat per la llunyania, el general Cabrera s'enyorava la nit del 20 de gener del 1848 en les aspres contrades dels cingles d'Amer, somniava a retornar, sud enllà, al Maestrat llevantí, on diuen que la gent és assenyada, rica, feliç i imaginativa, creant i recollint trossos de paisatge per fer-ne plats suculents i guisats superbs i, així, establir una comunió amb els cinc sentits, la vista, l'olfacte, el gust, l'oïda i el tacte, entre la gent que camina i la terra que es deixa ser caminada.

Cabrera somniava en les paelles de tota mena que al llarg de les expedicions pel Maestrat havia anat tastant i apreciand; així doncs, entendrit per l'enyorança, comminà els cuiners de l'Estat Major que fent un esforç d'imaginació creativa construïssin una «paella» amb el material paisatgístic que tenien davant els ulls.

Després d'hores de mobilització i cerca de materials alimentaris, els proveïdors de l'Estat Major carlí es mostraren disposats a confeccionar, amb els materials d'una terra aspra i poc abundant en varietats de flora i fauna, el plat que ha arribat als nostres dies amb el nom de «Paella estofada», la recepta i els ingredients de la qual a continuació us detallem.

NOTA: Donades les contínues fluctuacions de la llei del lliure mercat, l'arròs tradicional en tota paella fou substituït amb gran fortuna pel fajol, element de primer ordre en les nostres contrades; també, i degut que els carlins són una raça guerrera i no sedentària, comprovareu que la resta dels materials s'han d'aconseguir per grat o per força, i que difícilment poden trobar-se a les botigues o mercats.

Els temps de cocció us els hem donats en mesures religioses, segons la transcripció literal de la recepta feta per Mme. de Cabrinnetti. Seguidament us donem la taula comparativa:

- 1 rosari: 50 minuts.
- 1 Pare Nostre: 5 minuts.
- 1 Salve Regina: 16 minuts.
- 1 Ave Maria: 3 minuts.
- 1 Crec en Déu: 12 minuts.
- 1 Oriamendi: 17 minuts.

Per a sis persones:

- 1 kg de fajol pelat.
- 1 lliura de mongetes de Santa Pau.
- 1 quart de punta de costelles de senglar.
- 1 conill de bosc.
- 2 carpes mitjanes.
- 1 becada.
- Embotits diversos.
- All, julivert, sal i espècies.
- Greix de senglar.
- 1 col tocada pel fred.
- 1 unça de grana de ginebre.
- 1 unça d'emborratxa-cabres.
- 2 lliures d'angèlica carlina.
- 2 naps negres.
- 1/2 cistella de fredolics.
- 1 cullerada de brou bufat.
- 1 litre de ratafia.
- 1 litre de vi.

Es netegen i s'esquarteren les carpes, es posen en una olla amb aigua bullent en la qual prèviament hem introduït la col tocada pel fred, tallada en juliana. Es deixa bullir durant un rosari i mig.

Es fa un foc amb ginesta seca i branques, d'alzina al 50%, i a sobre s'hi posa una paella amb dos cullerons de greix de porc senglar ranci. Seguidament es fregeix el conill de bosc tallat a trossos i les puntes de costella de senglar. Quan són ben rossejades es treuen i es reserven.

Es fa un sofregit amb els fredolics i l'angèlica carlina. Quan va agafant color s'hi afegeix la becada esquarterada. Després d'un parenostre s'hi aboca el culleró de brou bufat i un got de vi (Priorat). Remoure amb fruïció durant una Salve Regina abans de llançar-hi en forma de pluja el fajol pelat de manera que quedi ben repartit. Quan els més fervorosos tornin a salmodiar aquella estrofa de «Mater Misericordia, vitae dulcebo, et spes nostra salve», posar-hi el conill i senglar que havíem separat seguit de sis petricons d'aigua. Esperar amb calma que faci xup-xup. Mentrestant, s'han de filtrar les mongetes de Santa Pau, sobrants

del dia abans, i que prèviament haurem deixat marinar tot el vespre amb vi i ratafia a parts iguals i amb un saquet d'espècies entre les quals predominarien l'emborratxa-cabres i la grana de ginebró. El líquid es cola i es reserva.

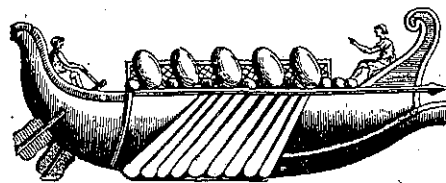
Amb les mongetes, unes granes d'all, julivert, es fa una picada amb el morter. Quan adquireixi una consistència pastosa s'aboca a la paella, que ja haurà arrencat el primer bull juntament amb la carpa trossejada i bullida, la col i els embotits diversos tallats ben primos.

S'ha de deixar consumir fins a l'última gota d'aigua. Arribats en aquest punt es treu la paella estofada del foc i es tapa amb una roba de lli ja que el fajol, igual com l'arròs, perdien el seu sabor característic si no es deixen refredar una estona. En el moment de servir a taula, es decora amb el nap negre cru i tallat a daus.

La paella estofada pot considerar-se un plat únic si ningú no indica el contrari, però malgrat l'ancestral frugalitat dels carlins, els cuiners de l'Estat Major oferiren a Cabrera un entrant que harmonitza perfectament amb la paella estofada: el consomé d'Angèlica Carlina «a la mode del Pasteral». A l'aigua sobrant de bullir la carpa i la col s'hi afegeix el líquid de la marinada de les mongetes i es fa infusió de l'angèlica carlina amb la grana de ginebró i unes quantes ortigues blanques, es manté al foc viu tres ave maries, es filtra, i se serveix en copes allargades.

Per postres, res més recomanable que cafè de glans de roure penol torrades a la manera de Batet, aromatitzades amb la imprescindible grana de ginebró.

A. G.

Estimada en Xrst COMARCA CARLINA,

En llegir el vostre assenyal editorial Nos varem restar copats per una impressió inesborrable i en varem fer esment a Qui ens vetlla més enllà del nostre son. Els fonaments de Sant Pere i les caixes fortes de l'Institut per a les Obres de la Religió s'han escruït de joia en retrobar una Fè i una militància que hom creia perdudes temps ha. Olot Carlí i la seva Comarca Carlina són àdhuc i nogensmenys únics; i el Dipositari de Tota la Fè flecta el genoll només en sentir els vostres beneïts noms, refent i perfent lo «Per lo senyal de la Santa Creu».

Si els corrents anihiladors esdevinguessin prepotents i la Seguretat Social Vaticana, tan preterida per Nós i pels Nostres ancestres, no tingués més remei que adaptar els seus reglaments a la jubilació anticipada de Papes, Cardenals i Monsenyors, les volcàniques gredes de Sant Francesc i d'altres sants volcans podrien arribar a acollir la Nostra retreta i qui sap si la d'Algú més, encara més alt.

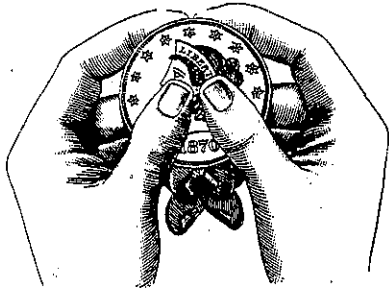
Seguiu, germans, pel camí que heu emprés. Sempre vostre,

Paul

Esports

Més victòries carlines

El nostrat equip de pilota -cistella (bàsquet-ball) «SABOR D'ABANS» ha quedat campió d'Espanya. Llàstima que es tracti d'un equip femení, però si ha guanyat ha estat perquè ha aplicat tàctiques i sistemes de joc eminentment carlins i masculins. No d'altra manera podia ser en un equip que es diu «SABOR D'ABANS» i que és de Tortosa, la ciutat natal de l'invicte D. RAMON DE CABRERA, comte de Morella, també conegut com «El Tigre del Mestrat» pel saludable terror que inspirava als seus (i nostres) enemics.

La Comarca Carlina
Impremta Aubert - OLOT
Dipòsit Legal: GI-261-87

CONCURS OPOSICIÓ I EXAMEN FINAL DE PRETENDENTS A MONARCA LEGÍTIM

Per primera, darrera i única vegada, «LA COMARCA CARLINA», amb la noble finalitat d'acabar definitivament amb les lluites dinàstiques, querelles intestines, traïdories i males llets, que tant de mal han fet a la Causa, convoca concurs oposició i examen final de pretendents a Monarca Legítim, que es regirà per les següents

BASES

1.- Els aspirants a títol de Monarca Legítim faran tot el que puguin, exceptuant la violència física, per convèncer el Jurat de la legitimitat de les seves pretensions. Seran especialment valorades les manifestacions de vassalls a favor del pretendent, l'atorgament de títols nobiliaris als membres del Jurat, les pressions i recomanacions de Papes, Cardenals, Bisbes i Abats Mitrats, els aixecaments i les proclamacions per part de guarnicions i regiments i, en darrer terme, l'exhibició d'arbres genealògics, escuts i marques genètiques i de família.

2.- Els noms dels membres del Jurat seran secrets per al públic en general, que no n'ha de fer res, però seran comunicats als pretendents perquè puguin exercitar els seus drets d'acord amb les condicions de la Base 1.

3.- El termini de presentació serà molt curt, perquè els qui es creuen justament legitimats ja ho saben des de sempre i ara no és pas el cas que els qui no hi tenen cap dret s'hi repensin i es posin a falsificar legitimitats. Quan el Jurat haurà rebut prou sol·licituds tancarà el termini, sense que ningú no es pugui queixar.

4.- El veredict final no es farà públic. El nom del Monarca Legítim guanyador serà comunicat a la Més Alta Jerarquia Eclesiàstica, la qual el guardarà «in pectore», talment el missatge de Fàtima.

5.- Els subscriptors de «LA COMARCA CARLINA» que estiguin al corrent del pagament de la seva quota, tindran dret a conèixer el nom del guanyador. També gaudiran d'aquest dret els historiadors oficials de la Causa i els arxivers.

6.- Els pretendents perdedors amb mèrits i capacitat suficients per crear problemes, seran promoguts a càrrecs digitals que comportin molt d'honor, i rebran, a més, una fortíssima assignació vitalícia a càrrec dels Pressupostos Generals de l'Estat.

ALERTA AMB LES ELECCIONS MUNICIPALS

S'acosten temps de relaxació de la moral i, com Carnaval blasfem, veiem amb indignació com veïns i personatges que teniem per cabals es disfressen amb les més variades vestidures per tal de convèncer-nos que abjurem dels nostres principis i de la lleialtat al Legítim, actuant de comparses anònims, votant-los en aquest Carnaval Irreverent que són les eleccions.

Ja hem manifestat clarament la nostra postura respecte a l'aquellarre partidista de les eleccions en les democràcies liberals, postura que a manera de sinopsi podríem resumir en un sol punt: Participeu-hi només si esteu segurs que guanyaran els nostres. O els més semblants possible als nostres. Pel que fa al cas concret d'Olot, podeu votar tranquils.

Nogensmenys, no seria sobrer donar una ullada des del cim de Batet a l'ombrívola fronda en la qual, entre cordial salutació i cordial salutació, s'amaguen els autodenominats «candidats», els quals hauríem de dividir entre «Legítics» i «Regents», per fer-vos més comprensible el nostre discurs.

Com alguns de vosaltres deveu saber, la democràcia liberal a què estem sotmesos des de fa un temps, s'ha proposat acabar amb la nostra paciència de súbdits. Com que fins ara els seus sistemes han fracassat, gràcies a la nostra innata fe i capacitat de sobreviure—inclús en les condicions més inhòspites—creuen haver fet una troballa amb això de les eleccions; així doncs, se'ns passen amb la seva urna filosòfal un any sí i l'altre també—quan no és dos cops per any—, amb l'única intenció d'acabar amb el nostre autodomini i que, cansats ja algun dia, neguem per tres vegades el Legítim o que, confosos pel carrusel de candidats, partits i programes, no sapiguem descobrir-lo entre els altres el dia de la seva vinguda.

Centrem-nos en la propera juguesca que ens han preparat: Les anomenades «Eleccions Municipals». Preparem-nos a veure coses inaudites. Homes de fe, com muntanyes, als quals confiaríeu les vostres filles i cosines, trucaran a la vostra porta a qualsevol hora per pidolar un vot en nom del bé comú. Famílies senceres, de llarga tradició i de seny comprovat, us suggeriran un diumenge al Firal que voteu per aquell noi «que és tan bon jan i que ho fa tan bé...». Podreu empaperar les cambres de les vostres minyones amb els fullets, sobres, auques, adhesius, pòsters, banderins, senyerins, butlletes, crèdits sense avaladors al 10%, fotografies, recomanacions, escrits personals i cromos que a tothora arribaran a les vostres bústies durant la quinzena fatídica. Per si això fos poc, el setè dia, el de descans obligatori i quan sortiu dels oficis religiosos, us assaltaran aquells qui teníeu per amics assenyats i us enganxaran «pegatines» que tacaran els vostres vestits i els de la mainada i senyora, us demanaran que compreu un bon numerat d'ajut de 5.000 ptes., número que si coincideix amb el de vos obtinguts pel partit o coalició en qüestió us farà propietaris d'un magnífic xai, que a l'hora de la veritat resultarà ser una cabra esquelètica. I us regalaran roses, clavells i cactus amb flor. I faran concerts i titelles per a la mainada de franc. I no podreu anar al cinema perquè hi haurà tanda per fer mítings i xerrameques amb il·lustres i il·lustrats, molt coneguts al seu barri. I més fullets i sobres amb butlletes, i més cartes i paperassa, i vinga anuncis i anuncis a tot arreu, i veureu com a les fotos tots riuen, somriuen i són rossos amb ulls blaus, i estan rodejats d'homes i femelles somrients com beats després d'una aparició, i se'ls veu més feliços i contents del que habitualment els veiem quan ens creuem amb ells pel carrer.

Penseu que haureu de triar el rovelló entre els bolets verinosos, i que cada dia es fa més difícil triar en conseqüència amb els nostres deures amb Déu, la Pàtria, el Rei i els Furs, i que la nostra tria ha de servir per a fer més planer el camí per a l'adveniment del Legítim.

A manera de resum, us avancem les candidatures que malgrat els nostres esforços han pres la decisió de presentar-se. Evidentment, no hem anat sempre a buscar el cap de llista, sinó que hem triat els qui, al nostre parer, haurien d'ésser els candidats legítics.

A. G.

La Comarca Carlina

NO VOTEU EN VA

El vot en si no és més que una mostra d'infantilisme i d'immaduresa, igual com la democràcia. La demostració més evident que us podem fer, és el recompte de candidats que els partits compten treure: Més de 50 regidors, quan només n'hi entren 21!

La gent que sap el que vol, és a dir, nosaltres, carlins, no té per què canviar d'opinió cada tres o quatre anys. Sap on va i d'on ve, i els seus representants no són altres que aquells qui imposa la jerarquia, la disciplina. l'honor, la pàtria, la família, el municipi i la unitat de destí en l'universal que catalitza EL LEGÍTIM, que ho és per la gràcia de Déu.

Si us haguéssim de recomanar alguna cosa, us diríem: No voteu en va. Però si ho feu, penseu que els representants de Convergència i Unió, malgrat algunes febleses pròpies dels temps moderns, no desmereixen gens dels ideals carlins. També són grats als ulls de la Legitimitat els representants d'Aliança Popular i els del CDS, i inclús els d'un partit de nomenclatura nefasta: Esquerra Republicana, del qual hem pogut apreciar darrerament actuacions i pensaments que ens fan pensar que han vist la llum alliberadora del carlisme, i que a les ordres del Baró d'Oix representen una real alternativa de poder al carlisme moderat de Convergència, al carlisme dur de l'Aliança i al carlisme light del C.D.S.

Pel que fa a Olot, queden dos partits; un de difícil qualificació moral: el partit d'en Casulà, ple de descreguts i vegetarians, i l'altre l'Entesa pel Progrés, el qual no es pot votar -des d'una òptica carlina- sota cap concepte, cap ni un.

NA ADELAIDA DE PLANA

Des de temps immemorials defensa els ideals catalans dels republicans d'esquerres. Lògicament, el primer ball que va aprendre fou la sardana. Fa ganxet i és ferma partidària de la reposició de la processó de 6 a 7 de la tarda, sempre i quan al Firal es fes un ball amb tres orquestres. Per Carnestoltes no es pot fer conya de res i, com a disfressa, suggereix alguns dels animals de Walt Disney. Malgrat que l'Esquerra Republicana compta amb uns quants nobles (Baró d'Oix, Marquès de Tarradellas, etc.) no reconeix aquest últim perquè «em sembla que no està al corrent de les quotes».

L'ALBESA

Es presenta amb l'Entesa pel Progrés. Malgrat que amb aquesta senzilla puntualització ja hauria d'estar tot dit, cal precisar que sap ballar sardanes amb discreció i que per qüestió de feines ha hagut de limitar les seves habilitats manuals a cosir botons. Diu que per les festes cal tenir idees, ganes i empenta, i posa com a exemple les Festes 86. Evidentment, per a ell durant el Carnaval es pot fer conya de tot... Desconeix els títols nobiliaris amb què compta el seu partit -potser degut a la seva joventut-, però, home previsor, diu que tenen la vitrina preparada per si s'escau.

Es fa la ratafia?	No, me la fa la meua mare.	No, la compro al costat del Pont de Cal...
Sap jugar a la botifarra?	Sí, i molt.	Encara no.
Ha batejat els fills?	Sí, evidentment.	Fills? Quins fills?
Escola religiosa o laica?	Religiosa sempre.	Laica.
Qui és el monarca legítim?	No reconec cap monarca il·legítim.	Aquell qui tingui un DNI on posi «professió: REX».
Tornaria a posar el Ball Pla?	Ja és hora d'acabar amb la repressió del poble, que es va fer en el seu dia suprimint el Ball Pla. Crec que ja és hora que algú es preocupi de retornar al poble la possibilitat d'ésser espectador de la festa dels altres.	Al carrer, no. Al museu, naturalment.
Abocador?	Si tothom tingués la caseta i l'hortet, les escombraries servirien per adobar.	L'abocador és un lloc per abocar-hi les deixalles i males llets.
Per a què serveix la brigada municipal?	Fa quatre anys que intento saber-ho, però com que mai no he pogut parlar amb el cap de la brigada continuo sense saber-ho.	La brigada municipal serveix per a manar la tropa municipal i de vegades perquè la mani el generalíssim municipal.
Celebra el Mes de Maria?	Sí, a casa munto un altar amb imatge, dues espelmes i cada dia renovo el ram de flors.	D'uns anys ençà, francament no.
Creu sincerament que en Déu republicà va fer parir la gossa al sagrari de Sant Esteve?	Sí, sincerament, perquè tots saben que Sant Francesc d'Assís estimava molt els animals i que els animals són molt agradables, tant Déu com a en Déu.	No en tinc constància precisa.
Sou un partit masclista?	Sí, és un partit en què hi ha molts mascles. És un dels seus atractius.	No, de cap manera. Fonamentalistes, de vegades, però masclistes mai.
És veritat que per anar a l'Ajuntament no cal ésser honest ni recte?	No tinc gaire clar què vol dir honest i recte.	No ho sé. Nosaltres, pel que puguem ser, ens hem preparat per si fes falta.
Quants regidors trauran?	Traurem cinc regidors.	Després de treballar diverses hipòtesis, hem arribat a la conclusió que en traurem onze regidors.

LO FÈLIX D'URGELL

Home coherent, es declara aspirant legítim al comtat d'Urgell, comtat que restabliria i posaria al servei de la Causa. Mentre espera la reinstauració del comtat mata les estones militant a Convergència. Home conseqüent, li agrada veure ballar el Gambeto a Riudaura i fer maquetisme (flotes de vaixells, en concret). No creu en les comissions de festes, sinó que predica una coordinació de diferents comissions en ares d'un objectiu festiu. Pensa erròniament que no és només pel Carnestoltes, que es pot fer conya, sinó que se'n pot fer tot l'any.

EN JOAQUIM DE TRINCHERIA

Es ben conegut per la seva militància incondicional a AP i per la seva crítica implacable de les febleses de Convergència. De les sardanes només balla bé els curts, i no fa ni sap fer mitja, ni ganxet, ni boixets, ni punt de creu. No és partidari de la Comissió de Festes tal com és ara. Prefereix potenciar les iniciatives de penyes i associacions com la Xafarnat, i permetre que els joves prenguin la iniciativa. Per Carnestoltes hi ha hagut gran permissivitat des de sempre: els temes no poden ésser acotats, però les iniciatives han de sortir dels particulars. Si hi ha Carnestoltes municipal no ha d'ofendre els sentiments de ningú. La llista d'AP pot tenir títols nobiliaris, però la noblesa que compta és la d'esperit, i AP és ple de gent d'aquesta

NA GLÒRIA BARNADAS EN JOAN CASULÀ

Coneguda políticament per la seva militància en els dos partits del Duque de Suárez. Primer la UCD i ara el CDS. A Olot la secció local no sabia que el programa electoral per a la ciutat de Barcelona parlava (per error) del Centre Dramàtic i Social. A part del Duque no sap si hi ha més títols nobiliaris al partit. Com que és honesta i recta, no gosa negar que la secció local del CDS sigui un pèl masculista. Fa mitja, però no fa ni ganxet ni boixets. No sap ballar sardanes. De la Comissió de Festes n'opina que no fan el que s'hauria de fer. Per Carnestoltes s'hi val tot, menys tocar qualsevol religió, sigui quina sigui. Els polítics sí que poden ésser objecte de sàtira, excepte el Rei que està o hauria d'estar per sobre de la política. No li consta que hi hagi cap pacte ocult entre el Duque i el Baró d'Oix.

Tothom el coneix. Balla sardanes i va presidir una vegada la Sardana de Corpus. Ha provat el contrapàs, però la puntuació és difícil; en té partitures úniques i originals. Sap fer punt de creu: una vegada va fer una camisa romanesa i Madame Popescu li va confessar que la camisa estava tan ben conservada com ella. És contrari a la Comissió de Festes i partidari de les Festes: el seu lema és Comissió NO, Festes SÍ. Celebra el primer de maig i s'atura; sense conyejar la Festa del Treball. L'any 1934 era ecologista (llavors se'n deien «naturistes») i vegetarià. Feien una revista que es deia «Estudios». El Carnestoltes surt bé quan la festa surt d'un mateix, i malament quan algú la fa fer. Ignora si hi ha títols nobiliaris entre els militants ecologistes.

Prefereixo la garnatxa amb gel.	No.	Sí. La recepta és secreta.	No, no tinc fórmula.
No m'atreviria a participar en cap concurs.	Sí.	No, però en vull aprendre.	La sé jugar i la sé fer.
Sí, tots.	Sí.	Sí.	Abans batejo la filla que el vi.
Depèn, n'hi ha que sí, n'hi ha que no.	Tant me fa, però que funcioni.	Escola pública.	Les he tastades totes dues.
El Comte Jaume d'Urgell.	Joan Carles I, que aglutina totes les legitimitats.	Joan Carles I.	L'Arrey, fill de la Garrotxa.
Desconec el motiu pel qual es va abandonar i el suport social que tindria si es reimplantés. És un tema folklòric.	Evidentíssimament que sí. Però amb un caire una mica diferent, més d'avui.	Considero que el Ball Pla està passat de moda, però si el poble insistís a demanar-lo caldria tornar-lo a fer.	Sí.
Enfocat des d'un principi, ha estat una equivocació des de bon començament. Però s'ha d'apuntar una solució, encara que sigui dolenta i comporti un alt cost, tant econòmic com social.	Creïador. El cost econòmic pot ésser alt, però el cost polític és menor que el de l'abocador de Beuda.	La millor solució és un cremador d'escombraries, amb recuperació i reciclatge, tot i que val molts diners. L'abocador de Beuda no ens entusiasma gaire.	No. Ni a Beuda ni al Croscat. La solució és que cadascú a casa les recicli i recuperi.
Per a accions puntuals de manteniment.	En Joan Bassols és molt trempat.	Per culpa de la ineptitud dels tècnics es passen l'estona tapant i destapant forats i perdent el temps.	Amb en Colom i en Pastablanca servia per a molt. Després amb en Casimiro passàvem. Ara, amb tants de tècnics, no la fa rutllar ningú.
De quina?	El mes de maig és un dels més indicats per fer celebracions.	No, però hi penso.	Celebro el Primer de Maig.
Desconec la història. No em puc manifestar.	No. Tinc entès que en Deu era molt trempat i no crec que fes horteres com aquesta.	No sóc una experta en Història d'Olot, però més aviat no m'ho creuria.	No ho crec.
No, considero que no. Potser en el nostre partit la participació es manifesta més en els homes que en les dones.	No. A Olot som el partit que duu més senyores a la llista.	No, però potser la secció local del partit ho és una mica.	Vaig a les llistes com a independent i ho ignoro.
Deshonest, no. Potser sí que vas amb unes idees amb les quals estàs d'acord i que, per circumstàncies, no pots portar a terme.	Opto a un càrrec públic per honestat a les meves idees. Ésser elegit no és cap ganga.	En molts casos sí.	Desgraciat el poble que no veu el «panyo».
Aspirem a guanyar, crec que traurem vint-i-quatre regidors (vint-i-un més els tres suplents).	Indecentment, crec que cinc regidors.	Les nostres perspectives són de tres com a mínim.	En aquestes eleccions, tres.

La Comarca Carlina

I JOCS FLORALS CARLINS

POEMA GUARDONAT AMB
LA FLOR DE ROURE PÈNOL

ARA JA ÉS AHIR

Aquí em tens de nou Savalls
disposta a la reconquesta.
És la dona que t'implora
ser repòs de ta noble testa.

Recordo encara núvols rojos
de tantes nits incendiades,
sento la flaire silenciosa
del repòs de migdiada.

Del teu encanteri, Savalls, sóc sorpresa,
del raig quan surt del broc sento remor,
torna'ns jorns renovats amb flama encesa,
que ta sembra, ens dugui la saó.

És la sang nova que reneix
just quan floreix la ginesta
i amb foc nou que crema endins
cridem: Ara és l'hora, carlins!

Que tornin mascles de debò
de trabuc i espasa enlaire,
canonades triomfants,
deixem-nos de mariconades!

Estassarem les bardisses,
arrencarem l'herba dolenta
mentre un crit retrunyirà:
fora tanta Conveniència!

Les Orenetes que ara volen
són poques i van perdudes,
se sent remor d'ales que tremolen...
llisquen per aigües mogudes.
Se sentia el seu xiscle pel poble
aquest matí...
era piuladissa, anunciava ennuvolada
en el diàfan cel carlí.

Ni els Delfins de pura nissaga
escapen a les consignes roïns,
tot està revolt, les arrels podrides,
sols s'albiren horitzons mesquins.

Amb enyorats Verds de primavera
fullaran els arbres encantats,
gemega el vent, tot és quimera
ja s'escorren els anhels més preuats.

Amb la llum d'una altra albada
l'esperit s'alça de tenebrosa i llarga nit
porta el vent remors de pedregada
d'etern renaixement, de frisança i dolç neguit.

Deixondida la llavor,
ara que ja és ahir,
badarà poncelles
el llarg hivern carlí.

K.A.F.K.A.
Col·lectiu anti-feminista
carlí amorrat

POEMA GUARDONAT AMB LA FLOR NATURAL

AMOR TEMPS ENLLÀ

Temps era temps
que com naufrag de la nit,
encara xopa de tu, trabucaire expert
fugia camps enllà,
portant damunt el pit
roja emblema del teu regne.

Enyoro nits de guerra,
de regalims entre cames,
quan brunyint canons, feiem país,
nits de pactes i promences.

Ara, contrabandista d'amor
carlí de la més pura essència,
el teu nom porta llegenda.
Les magnòlies del desig
ja cobreixen nous camins
tot barrant la dolça petja.

Rosaura

GUARDONAT AMB L'ENGLANTINA

ANEM PER FEINA (Oda a mi Patria)

Oeixo Pàtria ta aflicció
dementre repiquen a condol
la campana i el canó.

El canó condolitzat repica
la campana es va afligint
t'oeixo Pàtria.

La Pàtria és canonitzada
s'oeix el condol de la campana
i s'afligeix el repicador.

Repicat l'oïdor afligit
es condoleix la Pàtria
i es campanitza el canoner.

Canonitzada l'aflicció
la Pàtria es campanitza
oient repicar el condol.

El condolitzat campaner
afligeix l'oient repicat
la canonització patriòtica.

Canonitzada la campana
la condolència s'afligeix
oient canonitzar repicadors.

Lo bianyer de campanes

NOTA D'A.G.

Per raons d'espai, en la propera
edició publicarem integra la poesia
guanyadora de la Viola d'Or.

POEMA GUARDONAT AMB LA FLOR DE FAJOL

ESSÈNCIES

Essències comarcals, eters efluvis,
de mon sojorn antic arrels i entranyes
plugim suau, llampecs, sobtats diluvis,
bategs i comunions i tecs de nuvis.
D'altres abans ne varen fer camí
vetllat pel Rei de totes les Espanyes.

Dins lo meu cor, que tinc dins de mon si,
duc les essències del País Carlí.

Polícromes tardors, indrets, contrades,
fagedes refulgents que el cor enyora,
feréstecs mulladius plens de becaes
i fosques farinetes ensucrades
de fajol molt amb mola de moli
que canta al riu com canta la tenora.

Podria dir sense mai parar de dir
de les essències del País Carlí.

L'estalvi que hem après dels nostres avis
bentost farà que atent lo vers escurci;
car lo guardó i el xec no són agravis,
ni la flor de fajol, ni el petó als llavis.
Ja Groucho Marx ens ho venia a dir
amant la Marga i fotent-se dels cursis.

Tinc totes les essències, ai, sí, sí!,
de la Comarca i del País Carlí!

Mobles Planagumà

Disseny carlí. Distribució liberal.

VENDES I OFICINES: BOLÒS, 16 - TEL. 261470 - BISBE GUILLAMET, 4 OLOT

DE LA COSTELLA A L'INCENDI FORESTAL,
AVUI:

LA PAELLA ESTOFADA

Aclaparats per la llunyania, el general Cabrera s'enyorava la nit del 20 de gener del 1848 en les aspres contrades dels cingles d'Amer, somniava a retornar, sud enllà, al Maestrat llevantí, on diuen que la gent és assenyada, rica, feliç i imaginativa, creant i recollint trossos de paisatge per fer-ne plats suculents i guisats superbs i, així, establir una comunió amb els cinc sentits, la vista, l'olfacte, el gust, l'oïda i el tacte, entre la gent que camina i la terra que es deixa ser caminada.

Cabrera somniava en les paelles de tota mena que al llarg de les expedicions pel Maestrat havia anat tastant i apreciand; així doncs, entendrit per l'enyorança, comminà els cuiners de l'Estat Major que fent un esforç d'imaginació creativa construïssin una «paella» amb el material paisatgístic que tenien davant els ulls.

Després d'hores de mobilització i cerca de materials alimentaris, els proveïdors de l'Estat Major carlí es mostraren disposats a confeccionar, amb els materials d'una terra aspra i poc abundant en varietats de flora i fauna, el plat que ha arribat als nostres dies amb el nom de «Paella estofada», la recepta i els ingredients de la qual a continuació us detallem.

NOTA: Donades les contínues fluctuacions de la llei del lliure mercat, l'arròs tradicional en tota paella fou substituït amb gran fortuna pel fajol, element de primer ordre en les nostres contrades; també, i degut que els carlins són una raça guerrera i no sedentària, comprovarem que la resta dels materials s'han d'aconseguir per grat o per força, i que difícilment poden trobar-se a les botigues o mercats.

Els temps de cocció us els hem donats en mesures religioses, segons la transcripció literal de la recepta feta per Mme. de Cabrinetti. Seguidament us donem la taula comparativa:

- 1 rosari: 50 minuts.
- 1 Pare Nostre: 5 minuts.
- 1 Salve Regina: 16 minuts.
- 1 Ave Maria: 3 minuts.
- 1 Crec en Déu: 12 minuts.
- 1 Oriamendi: 17 minuts.

Per a sis persones:

- 1 kg de fajol pelat.
- 1 lliura de mongetes de Santa Pau.
- 1 quart de punta de costelles de senglar.
- 1 conill de bosc.
- 2 carpes mitjanes.
- 1 becada.
- Embotits diversos.
- All, julivert, sal i espècies.
- Greix de senglar.
- 1 col tocada pel fred.
- 1 unça de grana de ginebre.
- 1 unça d'emborratxa-cabres.
- 2 lliures d'angèlica carlina.
- 2 naps negres.
- 1/2 cistella de fredolics.
- 1 cullerada de brou bufat.
- 1 litre de ratafia.
- 1 litre de vi.

Es netegen i s'esquarteren les carpes, es posen en una olla amb aigua bullent en la qual prèviament hem introduït la col tocada pel fred, tallada en juliana. Es deixa bullir durant un rosari i mig.

Es fa un foc amb ginesta seca i branques, d'alzina al 50%, i a sobre s'hi posa una paella amb dos cullerons de greix de porc senglar ranci. Seguidament es fregeix el conill de bosc tallat a trossos i les puntes de costella de senglar. Quan són ben rossejades es treuen i es reserven.

Es fa un sofregit amb els fredolics i l'angèlica carlina. Quan va agafant color s'hi afegeix la becada esquarterada. Després d'un parenostre s'hi aboca el culleró de brou bufat i un got de vi (Priorat). Remoure amb fruïció durant una Salve Regina abans de llançar-hi en forma de pluja el fajol pelat de manera que quedi ben repartit. Quan els més fervorosos tornin a salmodiar aquella estrofa de «Mater Misericordia, vitae dulcedo, et spes nostra salve», posar-hi el conill i senglar que havíem separat seguit de sis petricons d'aigua. Esperar amb calma que faci xup-xup. Mentrestant, s'han de filtrar les mongetes de Santa Pau, sobrants

del dia abans, i que prèviament haurem deixat marinar tot el vespre amb vi i ratafia a parts iguals i amb un saquet d'espècies entre les quals predominarien l'emborratxa-cabres i la grana de ginebró. El líquid es cola i es reserva.

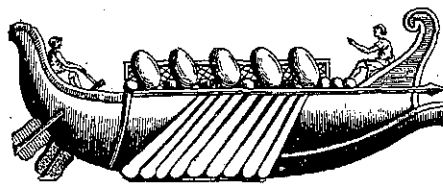
Amb les mongetes, unes granes d'all, julivert, es fa una picada amb el morter. Quan adquireixi una consistència pastosa s'aboca a la paella, que ja haurà arrencat el primer bull juntament amb la carpa trossejada i bullida, la col i els embotits diversos tallats ben primos.

S'ha de deixar consumir fins a l'última gota d'aigua. Arribats en aquest punt es treu la paella estofada del foc i es tapa amb una roba de lli ja que el fajol, igual com l'arròs, perd el seu sabor característic si no es deixen refredar una estona. En el moment de servir a taula, es decora amb el nap negre cru i tallat a daus.

La paella estofada pot considerar-se un plat únic si ningú no indica el contrari, però malgrat l'ancestral frugalitat dels carlins, els cuiners de l'Estat Major oferiren a Cabrera un entrant que harmonitza perfectament amb la paella estofada: el consomé d'Angèlica Carlina «a la mode del Pasteral». A l'aigua sobrant de bullir la carpa i la col s'hi afegeix el líquid de la marinada de les mongetes i es fa infusonar l'angèlica carlina amb la grana de ginebró i unes quantes ortigues blanques, es manté al foc viu tres ave maries, es filtra, i se serveix en copes allargades.

Per postres, res més recomanable que cafè de glans de roure penol torrades a la manera de Batet, aromatitzades amb la imprescindible grana de ginebró.

A. G.

Estimada en Xrst COMARCA CARLINA,

En llegir el vostre assenyat editorial Nos vàrem restar copats per una impressió inesborrable i en vàrem fer esment a Qui ens vetlla més enllà del nostre son. Els fonaments de Sant Pere i les caixes fortes de l'Institut per a les Obres de la Religió s'han escruït de joia en retrobar una Fè i una militància que hom creia perdudes temps ha. Olot Carlí i la seva Comarca Carlina són àdhuc i nogensmenys únics; i el Dipositari de Tota la Fè flecta el genoll només en sentir els vostres beneïts noms, refent i perfent lo «Per lo senyal de la Santa Creu».

Si els corrents anihiladors esdevinguessin prepotents i la Seguretat Social Vaticana, tan preterida per Nós i pels Nostres ancestres, no tingués més remei que adaptar els seus reglaments a la jubilació anticipada de Papes, Cardenals i Monsenyors, les volcàniques gredes de Sant Francesc i d'altres sants volcans podrien arribar a acollir la Nostra retreta i qui sap si la d'Algú més, encara més alt.

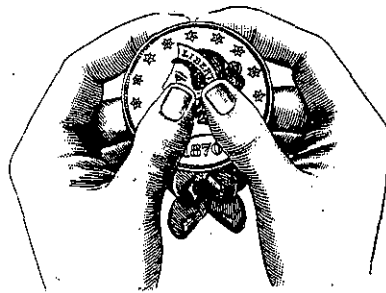
Seguiu, germans, pel camí que heu emprès. Sempre vostre,

Paul

Esports

Més victòries carlines

El nostrat equip de pilota - cistella (bàsquet-ball) «SABOR D'ABANS» ha quedat campió d'Espanya. Llàstima que es tracti d'un equip femení, però si ha guanyat ha estat perquè ha aplicat tàctiques i sistemes de joc eminentment carlins i masculins. No d'altra manera podia ser en un equip que es diu «SABOR D'ABANS» i que és de Tortosa, la ciutat natal de l'invicte D. RAMON DE CABRERA, comte de Morella, també conegut com «El Tigre del Mestrat» pel saludable terror que inspirava als seus (i nostres) enemics.

La Comarca Carlina
Impremta Aubert - OLOT
Dipòsit Legal: GI-261-87